

Děláme bigbít k tanci

V Pantonu jsme bez šancí

Náš úděl je venkovskej sál

ODYSSEA

Nezkratně bující tvorba vlastních písní Ančabandu se projevila touhou hudebníků po zachycení svých opusů na oficiální nosič. To se nakonec za masivní podpory sponzora Pavla Vohryzky podařilo a skupina po určitých útrapách vydala desku Svině v kině. Zatímco u skupiny Odyssea lze číst mezi řádky motta postesknutí, pro skupinu Ančaband sedí doslova. Od desky si těžko někdo z kapely mohl slibovat výraznější průlom, ovšem na druhé straně pro nás bylo velice důležité, aby nahrávka mezi lidmi byla. Pustit si doma v klidu Ančaband - to musí být prostě božský zážitek. A co bychom my pro své publikum neudělali!

„Všichni vítězové šachového turnaje opraváří automatických praček v Bruntále!“ pronesl namazaný Štajner a pohlédl Strakapoudovi zpřímá do očí. Vzhledem k tomu, že Strakapoud se mě ptal na to, kolikastopé studio mají v českobudějovickém rozhlase, vycítili jsme, že Štajner není plně v obraze. Spíš pod obraz. Celé odpoledne se náš rozhovor v Baru točí kolem nahrávání desky a Štajner zarytě mlčí... A po pěti hodinách tohle. Debaty o desce Ančabandu jsou zde v poslední době vůbec velmi časté. Naše představy a smělé vize sice ještě tonou v mlhách, ale všichni se shodují na tom, že po tak význačném tělese, jako je naše kapela, by národu mělo zůstat něco víc, než pár poblitých opon a sexuálně vykořeněných dívek. Podobného názoru je i náš mecenáš Pavel, který přislíbil celou podvratnou akci zajistit finančně. To je asi to nejdůležitější, protože vize kladného finančního efektu našeho počínu nejsou růžové ani u chorobných optimistů. Sice jsme už kontaktovali jistou vydavatelskou firmu, která byla ochotna vzít na sebe část kapitálového břemene, ale ze spolupráce nakonec sešlo, neboť jejich zástupce zbaběle prchl z jednání. A to jen Strakapoud celkem realisticky zhodnotil situaci a ptal se, jestli někomu nebude vadit, když si koupí desku, kde se falešně hraje a zpívá! Z našich nedokončených námluv ale zbyla objednávka na rozhlasové studio v Budějovicích a my ji hodláme využít. Tamní zvukový mistr se sice vytrvale skrývá a torpéduje jeden termín za druhým, ovšem není důvod k panice. Bezpochyby je to slušný člověk a jistě na nás nehraje žádnou fintu. Prostě mu do toho vždycky něco vleze. Těch třicet tisíc, co Pavel zaplatil jako zálohu na nahrávání, je určitě v dobrých rukou. Další frekvenci máme objednanou na zítra - to jest na pátek. Teď už je to ale beton. Všichni máme dovolenou, Datel si přehodil službu v Baru, Bárty přijel z Prahy a zrušil vystoupení s Bumble Bee - prostě jsme ve stavu vysoké pohotovosti. Bárty ještě telefonicky potvrzuje kamarádovi, že si od něj zítra přijede půjčit jeho drahé bicí.

V pátek jsem v slavnostní náladě zahájil pracovní směnu v ČZ. Domluvení jsme byli tak, že mě blatenská parta vyzvedne cestou do studia, až pojedou přes Strakonice. Z příjemné euforie mě však vyvedl telefonát známého DJ, původního zprostředkovatele celé akce: „Nikam nejezděte, v noci volal zvukař, že ve studiu nefungují nějaké přístroje - vše se ruší a odkládá!“ Tohle už ovšem bylo moc. Poprvé jsme v branži narazili na většího blba a bordeláře, než jsme my. Když jsem neradostnou zprávu tlumočil přátelům do Blatné, nastal na druhém konci linky chaos. Rozjetá mašinérie už se totiž nedala zastavit. Výsledkem celodenního blázince pak byl útok na agenturu, jejíž pracovník původně celou kulantní částku přijal. Během jednání pravděpodobně nebyly zcela důsledně dodrženy patřičné diplomatické formality, neboť když k smrti vyděšený manažer vysázel patřičný obnos na dřevo a vyprovodil hudebníky ze dveří, přidal svým podřízeným do pracovní smlouvy několik nových bodů. Např. -Nikdy přede mnou nevyslovujte slovo Ančaband. -Nikdy přede mnou nevyslovujte slovo Říha...

Chlapci se po inkasování peněz trochu uklidnili a dostali hodnotný nápad, že mě přece jen vyzvednou a v kompletní sestavě pojedeme zkontrolovat, co že se to ve studiu vlastně porouchalo. Po určitých útrapách se jim podařilo mě zastihnout a trestná výprava do Českých Budějovic mohla začít. Zasedací pořádek v Bártyho škodovce vypadal původně tak, že na místě spolujezdce se usadil Datel, zatímco vzadu jsem seděl já, Strakapoud a Mlha. Strakapoud mlel celou cestu své tradiční nehoráznosti, čímž se mu celkem snadno podařilo roztočit Bártyho do plných otáček.

Asi v polovině cesty jsme se stali svědky další tragédie. Nachomejtli jsme se k ošklivé bouračce, kde doslova zabíjel alkohol. Německý bavorák ležel na prach rozmlácený po čelním střetu s kamionem lahváčů. Bártymu to k nalezení duševní rovnováhy moc nepomohlo. Cestu zatarasila policie a my se tedy vydali oklikami po vesnických komunikacích. Náhle se v protisměru objevil zemědělský přístroj nevidaného zjevu, který zabíral většinu vozovky a navíc se na jeho zádi divoce bimbalo ocelový drapák. Nebezpečí zásahu tímto vehementem bylo nebláznivé, po krvavém zážitku ze státnice jsme úplně strnuli. Jediný, kdo evidentně nic netušil, byl Strakapoud, který si právě umínil, že chce sedět u okénka a počal se přese mě sápat. Při tom se mu podařilo kopnout do řadičích páky a vyhodit rychlost. Tehdy ho Bárty poprvé udeřil. Nutno podotknout, že za bouřlivého aplausu ostatních.

Přes kritickou situaci ve voze se však podařilo Budějovice nalézt a celkem slušně zaparkovat poblíž rozhlasu. Vtrhli jsme do vrátnice a dožadovali se předhození zvukaře. Vrátný nás s odporem sjel pohledem a s přezíravostí prominentního komorníka prohlásil, že dotyčný na nás nemá čas, neboť právě nahrává. Suše jsme mu oznámili, že na dnešek máme studio pronajaté my, ale cosi se přece porouchalo, takže jaké nahrávání?! Ani tato interpelace nikterak nenarušila blbovu blahovůli, alespoň však

prislibil, že mistrovi zvuku zkusí tedy zavolat. Po nějaké chvíli pro nás přišla do haly jakási odrostlá ženština, patrně pověřenkyně pro styk s veřejností. Způsob jejího vyjadřování, chování a vlastně i celková vizáž ji však jasně usvědčovaly z toho, že nepůjde o hlavní druh styků, které v rámci své funkce provozuje. Přestože jsem k ní pojal okamžité antipatie, musím objektivně přiznat, že koncem padesátých let to s ní nemusel být tak špatný zážitek. Mnohem méně vybíravý Strakapoud však viditelně ztratil zájem o nahrávání a šmejdil v přílehlých kumbálech, hledaje gauč. Dáma nás mezitím uvedla do samého nahrávacího sálu. Samozřejmě se zde tvrdě pracovalo a žádný přístroj neseznal sebemenší újmu na zdraví. Právě dohrála jakási mladá houslistka, položila Stradivárky na lavičku a odebrala se do režijní kabiny vychutnat své fismoly. Nacvičený monolog, který vedla naše průvodkyně, evokoval spíše atmosféru prohlídky Karlštejna, než aby nás seznámil s technickými možnostmi vybavení. Navíc věty prokládala přišernými kontaktními zmršeninami, z nichž daleko nejstravitelnější bylo „Vid“. Ohledně termínu nahrávání nám sdělila, že „... z něj vymlátíla příští víkend“, což sice hovořilo o sadomaso kejklich, kterým se zvukařem v pracovní době holdují, ale ostře to kontrastovalo s telefonickým slibem neomezeného užívání studia po celý měsíc, kterého se nám ve čtvrtek dostalo. Strakapoud byl stále zcela mimo a proto není divu, že na její větu: „Samozřejmě disponujeme počítačovým stříhem, víme co je počítačový stříh, JU?“ reagoval slovy: „V srpnu jedem s Datlem na sraz dvojčat do Liberce... Jednovaječnejch.“ Stará Belgie se však rychle otfepala a mlela si dál svoje. Já už však její výklad dávno neposlouchal a plně se soustředil na odložené Stradivárky, ke kterým se zády blížil couvající Strakapoud. Tento pán sluje tím, že dokáže zničit cokoli elektrického, ale věřím, že rozsednout starobylé housličky by pro něj též byla hračka. Už jsem si pro houslistku připravoval větu, kterou se obvykle chlácholí lidé, kteří o tento nástroj právě přišli. (Nevadí, kdo poznal jedny Stradivárky, jako by poznal všechny) V posledním okamžiku se však démon uhnul a začal couvat jiným směrem. Alespoň jsme si tedy dohodli napevno studio na příští týden a opustili nehostinnou budovu rozhlasu. Samozřejmě nikdo z nás se sem nehodlal vrátit! Cestou domů už bylo veselo a náramně jsme se bavili představou, jak na nás ten vůl zvukař čeká a průvodkyně z něj vytlouká další termíny. Strakapoud nám radostně sděloval své postřehy z cestování. Například když jedno z protijedoucích aut neztlumilo světla prohlásil: „Debil... Měli sme mu hodit na sklo něco hnusnýho!“ „Třeba tebe!“, odpověděl briskně Datel. Kousek před Blatnou u Nové Hospody zas bez varování vybaflnul: „V Dubí Hoře si koupili místo psa medvídko mývala, nevíte proč?“ Ted' už to nevydržel ani zachmuřený Milha a podal mu vyčerpávající odpověď: „Asi se nudili!“

Po útrapách, které nám den připravil, jsme konečně dorazili do Blatné. Postavili jsme auto před Bar a vtrhli dovnitř v blaženém očekávání nebeských rozkoší.

2

Večer v Baru však nepřinesl nic převratného. Evča se pokoušela naposledy přesvědčit ostatní členy souboru, abychom si místo natáčení „té pitomosti“ koupili za přidělené peníze nějaké pěkné oblečky, ale této lákavé představě jsme odolali. Navíc se nám všichni známi poprávu vychechtali, takže k nejhodnotnějším okamžikům večera patřilo bádání na poli vědeckém. Objevíli jsme například nejstrašnější ničivou zbraň (samopal Karešnikov) a také správný název pohlavního orgánu ptakoještěra (Z draka oud). Kromě těchto blbostí jsme se však všichni zavázali, že využijeme dostupných prostředků k zajištění jiné možnosti nahrávání. Hodně jsme si slibovali od jakéhosi studia v Rakovníku, o kterém nedávno pochvalně referovali Marvels. Tím byl můj úkol jasný. V úterý vyrazím na Brutus a nad sklenkou J. Walkera zkusím zajistit protekci. Je vysoká pravděpodobnost, že tam bude mít někdo z kapely známé. Průběh zajišťování protekce budu komentovat výpovědi očitě svědkyně: *Hasal se Sašou do tebe furt šťouchali* (a příznejme si přátelé, že nohou!) *a chechtali se: „Hele Ančabend, hehe, ty prej vydrží víc, než my!“* Abych ukázal i druhou stránku mince, je zde výrok téže dámy z pozdního dopoledne následujícího dne: „Jéžiš, to bylo zase něco... Já bych si měla vzít prášek. Jenže když ho sním, tak ho stejně vybleju. Tak je to jedno.“ Takže to shrnu. Rakovnické studio pánové z Brutusu příliš neznali. Zato však disponovali lahví vynikajícího domácího rumu, kterážto lahodná tekutina způsobila u řady členů veselé společnosti náhlou ztrátu schopnosti komunikace a následné odvezení do ubikace. Tam jsem se v nelichotivé pozici hrubě pohozen na podlaze ocitl i já. Měl jsem co dělat, abych opustil západočeskou metropoli a chytnul polední vlak, který mě posléze dopravil na odpolední sichtu. Ještě zde podotýkám, že Brutusáci v týdně studio skutečně zajistili. Události se ale už ubíraly jiným směrem.

U nás na slévárně vládla panika. „Kdes byl, od rána tě shání kapela, jedete nahrávat!“ pokřikovali kolegové. Nestačil jsem vyhodnocovat proud informací. Když jsem se trochu zorientoval, zjistil jsem, že kapela sehnala nahrávací studio již během pondělka a pokoušela se mě telefonem kontaktovat. Vzhledem k tomu že na Brutus jsme vyjeli v pondělí ve tři hodiny odpoledne, (aby nám neujel vlak) neměli šanci. Leda by znali číslo do nádražky. Nezbylo mi, než volat Blatnou. Nejspolehlivější informace o pohybu Ančabandu měli pochopitelně v Baru. Pro mě to ale nebyly dobré zprávy. Bylo mi totiž sděleno, že jsem byl pozásluze hozen přes palubu a zanechán svému osudu. Odpolední směnu jsem tak pochopitelně nenastoupil a pelášil na autobus do rodné vísky. Cestou jsem spřádal odvážné plány, jak se rychle dostat do Prahy se dvěma kytarami. Banjo bylo našťastí naloženo u kluků. Abych to neměl tak jednoduché, tak studio nebylo přímo ve městě, ale v Radotíně, což by v případě použití hromadné dopravy bylo se dvěma kytarami taky slušné horio. Nakonec zvítězila alternativa pro stav zoufalství. Obě milé kytary jsem nacpal do starého hadrového futrálu od španělky, přikurtoval je pavoukem k zádi motocyklu a za mírného mrholení vyrazil ku matičce stovčezaté. Mrholení se brzy změnilo v regulérní dešť a někde kolem Příbrami mi nezbylo, než se nalepit těsně za kamion a ukrájovat kiláčky takto chráněn před přívaly deště. O nějakém vlastnictví dálniční známky samozřejmě ani nehovořím. Nicméně do Radotína jsem silně promočen dorazil a dokonce i našel objekt vodáren, kde se mělo studio nacházet. Chvíli jsem nerozhodně bloudil kolem, ale k ničemu to nevedlo, různých zapadáků tu bylo bezpočet. Jedinou stopou po naší kapele byla ulice *POD ŘÍHÁKEM*. Když jsem objevil ceduli s jejím názvem, tuze jsem se bavil drobným postřehem. Tím, že jsem se ocitl právě zde, stal jsem se totiž svým způsobem kolegou valné většiny žen a dívek z okolí Blatné. Konečně upoutal moji pozornost stánek s lahváči a díky němu jsem přišel na určité řešení své situace. Zašel jsem tedy k okénku a položil ženě za pultem otázku: „Prosím vás, nevíte, kde je zde nahrávací studio?“ Otevíratelka lahváčů nebyla asi nadšena mým zjevem a dost podrážděně mumlala, že o něčem podobném v životě

neslyšela. V tom byla navíc podporována hučením opilců, kteří se choulili pod přístřeškem. Byl jsem vyloženě zklamán, ale spásný nápad vše zachránil: „A prosím vás, nebyli si tu nějací dlouhovlasí kluci pro hodně lahváčů?“ V té chvíli babě, ještě teď natřesené celoživotním kšeftem, zajiskřila očka! „Ale ano, mladý pane,“ jásala „tamhle v tom vchodu to je!“ A bylo. Za pár okamžiků už jsem se vítal s přáteli. Datel byl nejmírnější: „Kdes byl, ty vole!?“ „Mlha jen naznačil: „Dávali jsme ti různá jména...“ A Bárty prozradil: „*Čurák jeden zasranej* bylo nejslušnější!“

Studio na mě zapůsobilo vyloženě příznivým dojmem. Několik malých útulných místností skýtalo vskutku rodinnou pohodu a mírný bordýlek v kabelech a aparatuře zase připomínal důvěrně známé prostředí našeho jeviště. Zvukový mistr sám byl celkem příjemný chlapík, z něhož přímo vyzařovalo sympatické sucharství lorda horní sněmovny. Ukázalo se, že s ním dokážeme vycházet velice dobře. V několika minutách předvedl, že je hudebníkem mimořádných kvalit, a dokázal zcela v klidu eliminovat scesné muzikantské postupy, které máme v krvi a pokoušeli jsme se je propašovat na půdu studia. Kdokoli se mu pochlibil nějakou obzvlášť zhovadilou vědomostí o nahrávacích postupech nebyl pozásluze bičován, ale několika vhodně zvolenými slovními obraty mu byla krávošina vyvrácena do základů. U souboru, pohrdajícího respektem k autoritám tak, jak zvykem u nás, je zvláště zajímavé, jak si dokázal tento pán tiše a mírně zjednat pořádek. Teď to vypadá, že zase připravuji půdu pro útok na některého určitého člena, ale opak je pravdou. Kromě Bártyho, který měl už určité zkušenosti z nahrávání desky Bumble Bee, jsme byli totálními Mongoly a slony v porcelánu všichni. Nechci rozebírat individuální výkony jednotlivců, protože se to nedělá a kromě toho bych se musel na stránkách vlastního plátku zesměšnit. Byl jsem ostatně přítomný jen při nahrávání nástrojů, takže můžu hovořit pouze o tom. Dá se ale říct, že zvukař byl s našimi výkony celkem spokojen a občas i slůvkem pochválil. Všichni se snažili zafidlat na hranici možností, ovšem nervozita a nezvyklé podmínky nahrávacího studia ovlivňovaly naše výkony negativně. Tak i Mlha, který je schopen „Na autopilota“ odehrát totálně zlitý fernetem celou taneční zábavu prakticky bez chyb, vyseknul občas perlu, nad níž i on sám upřímně žasnul. Co se týče mě, tváří v tvář některým záznamům svého partu jsem si v duchu sumíroval rozsáhlý inzerát na prodej své sbírky hudebních nástrojů a aparatur a chvílemi se dožadoval bezbolestné euthanasie. Pochvala oproti tomu jednoznačně patří Bártymu, který naprosto přesvědčil, že kapela bez dobrého bubeníka se ve studiu stává pouhou dobročinnou společností, která přiveze zvukařovi peníze a tři neděle dělá zbytečně kravál. Ač to bude znít podivně, musím vyslovit ještě jednu pochvalu. Strakapoud ve studiu vystupoval jako slušný člověk, ke zvukaři se choval celkem korektně, hrál přesně a kultivovaně a za celou dobu nahrávání zničil pouze dvě židle. A bych zas nepřečchválil, věc měla ještě jeden háček. AKUMULÁTOR II. Krávovinu, kterými nás terorizuje, se v něm přes den hromadily na večer. O pěkné řádce jeho výkonů se ostatně podrobně zmíním. Teď pár slov obecně o našem denním režimu.

Nahrávání začínalo denně v osm hodin ráno. Do Radotína jsme se museli dostat přes půl Prahy naší dodávkou a pokud možno nezmeškat, protože čas se nám počítal tak jako tak. Kromě přestávky na oběd jsme pak intenzivně pidlikali zhruba do šesti večer. Psychická zátěž byla mimořádná. Umělci, pro které není problém před pěti sty lidmi chrápat na jevišti, či zešavlovat oponu, se třásli jako osiky. Není tedy divu, že mám ve vzpomínkách z celé akce slušnej zmatek. Ještě se budu muset zmínit o několika technických záležitostech na vysvětlenou k tomuto příběhu. Jak jsem už naznačil, probíhalo natáčení ve třech fázích. První týden se dělaly pouze nástroje. To je zcela obvyklý postup. Pro větší čistotu konečného zvuku se zpěv dotáčí na základ hotové muziky. Někdy se dokonce nahrává nástroj po nástroji, bubínek po bubínku. My jsme byli ale toho názoru, že bez náboje štěstí z kolektivní tvorby by náš cirkus zněl sterilně, a tak jsme většinou hráli všichni najednou. Když byla hudba (no!) hotova, přijeli do studia už jen zpívající členové. Po nahrání jejich partů se kompletní záznam musel prohnat mixážním zařízením a celkově vyvážit a upravit. To zabralo třetí týden. Já jsem se z pochopitelných důvodů (a znalci ví proč) zpívání nezúčastnil, protože když bylo třeba různých pitvoření a nelibozvučných pazvuků, byl ve studiu k dispozici Bandaska. Takže následující řádky se týkají pouze prvního týdne.

Nocovali jsme u jistého kamaráda z Blatné. Náš den začínal tedy v tomto bytě. Obvykle jsme byli probuzeni úděsnými výbušnými zvuky, které ze spaní způsoboval některý umělec. Ač to zní neuvěřitelně, byl jednoho rána zburcován Datel dokonce v sousední místnosti. To se ovšem zadařilo tak úctyhodnou explozí, že v Klementinu musel měřák na Richtery prolítnout stropem. O ranní hygieně naší kapely se zmíním zejména kvůli Mlhovi. Ten byl přistižen, jak si jde čistit zuby. Okamžitě mu kdosi položil otázku: „Co blbneš, ty vole, ty si budeš čistit hubu?“ Mlha nezaváhal: „Tovížejo, vo hubu je třeba pečovat, to je jediná díra v hlavě, kterou se dá pořádně chlastat!“ Po ukončení podobných radovánek jsme doběhli do nedaleké samošky a opatřili si snídani. Tu jsme pak hltali v dodávce cestou do Radotína, což některým jednotlivcům činilo značné potíže. Ranní zimničné třasy se tak stejnou měrou jako neutěšený stav pražských komunikací podílely na tom, že je ono vozidlo dodnes silně načichlé rybím salátem.

Ve studiu vládlo kolektivní úsilí. Obvyklé špičkování a vzájemné nactiutrhání, hlavní to náplň naší běžné komunikace, končilo zapojením kytar. Samozřejmě, že blatenský dialekt vymýtít nelze, takže velice často padaly výrazy, jež se nehodí ani do těchto mých blábolů. Zvukař intelektuál, který prvního dne střídavě blednul a rudnul při nadávkách, jimiž mě chlapeci do mého příjezdu častovali, přitvrdil a neváhal se zapojovat do našich debat termíny typu „Sakryš“, či „Himbajs“.

Vlivem vypjaté pracovní morálky docházelo občas ke kolapsům duševní rovnováhy. O takovém stavu se výstižně říká, že někomu „Z toho hrabe“. V této oblasti se s největšími problémy potýkal Bárty. Jeho jemná duše umělce byla vystavena náporům vpravdě sadistickým. Tvorba naší skupiny mu k srdci nikdy nijak zvlášť nepřirostla, a tak se pro něj některé okamžiky ve studiu stávaly utrpením. Například donekonečna opakovaný úvod písně „PERU“ ho silně poznamenal. Ostatně bonus „PÉRO“ hovoří za vše. Dalším zdrojem útrap se pro něj staly chvíle odpočinku. Ve studiu byla sice kuřárna, kam se chodil uklidňovat, jakási ťurma v zadní části, ovšem sídlila tam též moje uřvaná bedna. Tak jsem mohl vyhrávat na plné kule, aniž by to někoho rušilo. Požadovaný zvuk byl potom přiváděn kabelem zpět k nám do kabiny v potřebné intenzitě. Zde je nutno podotknout, že mé party neoplývají přílišnou košatostí, naopak jsou dost monotónní a plné záseků a pauz. Proto, když

jsem něco opravoval na již hotový základ Bártyho bicích, neměl náš bubeníček v komůrce na růžích ustláno. Z mojí aparatury se totiž bezpochyby linul nelidský lomoz, občas přerušovaný nečekanými změnami a úskoky. Pro laika bych to celkem výstižně přirovnal k řevu špatně vystelovaného motocyklu na plný kotel při neutrálu. Jo, a to ještě musí střílet do výfuku! Do toho mu tam ještě občas nakouknul Strakapoud, který se přece jenom sem tam nedokázal ubránit dotazu typu: „Nevíš, co sem ti chtěl?“ Tyto okolnosti Bártyho zlomily. Prvním příznakem, že se stal regulérním kandidátem na Bohnice bylo, že nám oznámil svou rezignaci na nahrávání. Jako důvod uvedl, že nezná jediné zvíře na „JO“. Museli jsme mu dát za pravdu. Ani my jsme neznali žádné zvíře, které začíná na „JO“. Z ošemetné situace našťástí s odřeným hřbetem vybruslil diplomat Mlha, který jmenoval „Jozefčíka“, a tak se poněkud uklidněný Bárty mohl vrátit za bicí. Zdálo se, že se uklidnil, v jednu chvíli mi dokonce pomohl ze šlamastyky. Zaboha jsem nemohl trefit jednu notu. Asi na šestý pokus, kdy mu můj Marshall v kužárně zavyl v nesprávný okamžik do ucha, vyběhl a praštil mi do kytary tak šikovně, že to tam bylo. Měl jsem radost z toho, že se přítel probírá z „Limské horečky“, ale to jsem se spletl! Bárty nasadil výraz štvance a oznámil mi, že na něj odpadní trubka od záchodu mluví anglicky. Zprvu jsem nechápal, tak mě zavedl do komůrky a ukazoval na několik trubek u stropu: „Jedna z nich to určitě byla! Mluví anglicky.“ Pro jistotu jsem ukázal na slabou trubku v jiné části stropu: „A nebyla to tahle?“ Bárty bez rozmýšlení zaskučel: „Ta zase štěkala!“ Potom popadnul paličky a odběhl. V takových situacích bylo skutečně lepší všeho nechat a jít se najíst.

Obědvat jsme chodili do Klondajku, poměrně solidní restaurace dole v Radotíně. Hned první den tu měl potíže s personálem Mlha. Je totiž milovníkem prosté hospodské stravy a všude po Praze se dožadoval párků. Samozřejmě že marně. Zklamali ho i zde, a to ještě s nepříjemnou komplikací. Vařili tu totiž mimojiné též vegetariánskou stravu a patrně mu při objednávce špatně rozuměli, takže byl Mlhovi po chvíli málem předložen *pórek*. Mlha si nakonec musel dát něco honosného a za tuto potupu se pomstil vzápětí při dohaděch o příloze. Číšník mu totiž nabídl hranolky, rýži, nebo krokety. A Mlha si po chvíli váhání vybral: „Tak teda ty briкеты.“ Že se Strakapoud denně marně dožadoval vařených brambor uvádím jen na doplněnou.

Rozhovory při obědě se samozřejmě týkaly činnosti ve studiu. Strakapoud si jednou prubnul něco zkušebně nazpívat a nebyl spokojen s výsledkem. Zvukař mu vysvětloval, že je důležitá technická stránka věci, artikulace, a že by bylo potřeba, aby se naučil dýchat. Mlha ovšem celou situaci zbagatelizoval: „Dejchat umí každěj blbec!“

Po obědě se naše parta vracela ještě pár hodin šmidlat do studia a k večeru jsme se přesouvali do Prahy. Těžko si lze pro Ančaband představit jinou relaxační činnost, než návštěvu hostince. A relaxovali jsme požehnaně! Do většiny podniků jsme se však podívali pouze jednou. Pak už jsme tam nesměli. Například hned v nejbližší putyce za rohem jsme provedli výcvik opilců. Místní ranaři seděli tak blbě, že ač jich bylo sotva půl lokálu, naše pětice místo neměla. Proto jsme je zpočátku slušně, pak už za vzájemného osočování přesadili dle svých představ. Chlapi nadávali, ale po reorganizaci se jeden stůl skutečně uvolnil. V té chvíli si ale Strakapoud umínil, že zná lepší podnik a pohnal nás k odchodu. Když jsem jako poslední zavíral dveře, propuknul vevnitř řev, který si žádal naši krev.

V jiné, mnohem honosnější restauraci, nás usadili přímo královsky, ovšem při Mlhově žádosti o párek ochladli. Když pak pod Strakapoudem spadla židle, dali jasně najevo, že naše další návštěvy nebudou vítány. Jinde se zase náš nenápadný kytarista zeptal, jestli si „...můžeme srazit ty dva kulatý stoly.“ - Parády jsme prostě nadělali fůru.

Do bytečku našeho přítele jsme obvykle doklopýtali okolo půlnoci. Pokud mě paměť neklame, byla zde zničena pouze plynová karma na vodu. Nevím ale jistě, jak dopadla pěkná Hi-Fi věž s dálkovým ovládním. Tohoto se totiž jednou chopil Strakapoud a urputně vysílal signály směrem na starý černobílý televizor sovětské výroby, evidentně spokojen s výsledky své činnosti. Úplně zblázněná věž, na které se zběsile přepínaly všechny myslitelné funkce, bylo poslední, co jsem před pádem do komatu toho večera viděl.

K této stránce Strakapoudovy osobnosti musím podotknout, že ne vždy se projevuje takto destruktivně. Hned uvedu příklad. V létě jsme s partou přátel s oblibou končili zábavy Ančabandu na dýcháncích u jedné kamarádky. A do té doby, než tam jednou Strakapoud přijel spravit anténu, nikdy tam nikdo nic nechytíl... A teď jim jde i Prima!

O víkendu jsme se vraceli domů. Poslední oběd na Klondajku měl již o poznání civilnější průběh. Mlha a Bárty už měli hotovo, mě čekalo jen banjo a foukačka, a tak se vracela klasická nevázaná zábava. Všichni jsme se těšili večer do Baru a Strakapoud mlsně pokukoval po ztepilé číšnici, drtě mezi zuby párátko. „Ty Blbe, já vim, na co myslíš!“ napadl ho Datel. Strakapoud se chlípně ušklíbnul a pronesl krutou věštbu: „JO! Dneska to někerá holka z Blatný ...šeredně vodsere!“ A já zkušeně dodal: „Bejt tu vo den dýl, tak by to šeredně vodsral možná i někdo z nás!“

Odpolední nahrávání jsem zahájil se svými lidovými nástroji. Vše proběhlo hladce a tím pádem moje role studiového hráče skončila. Mohl jsem se v klidu vydat k domovu. Hnal jsem motocykl sychravým listopadovým podvečerem a před sebou měl vidinu naší Mirči, jak sto kilometrů odsud vaří v Baru grog. Cesta po dálnici byla skutečně plná útrap, a tak není divu, že vysněný grůček jsem do sebe vlil už na Haldě. Do Baru jsem nicméně, ač vysílen, dojel a radostně zvěstoval klientele dobré zprávy o ukončení první fáze nahrávání. Mirča mě odměnila grogy dvěma, a to navíc tuplovanými, takže jsem záhy pookřál a začaly na mě tát rampouchy. Za pár hodin dorazil i zbytek výpravy. Samozřejmě se opět hovořilo o desce, ale tentokrát se už dělila kůže medvěda, který ještě vesele skotačil po lese. Nahrát desku je totiž jedna věc, ale vydat ji, to už je věc druhá. Zazněl opět široký sortiment názorů, ale hlavní myšlenkou zůstalo, že desku je třeba vydat do poloviny prosince, tak, aby křest mohl být kolem dvacátého.

Někdo z přítomných upozorňoval na záludnosti vánočního trhu. Sice se toho víc kupuje, ale každý se snaží opruzovat svým dílem, takže trh je zasyčen. Např. Kelly F. vyjde asi šestnáct (?) kousků, mapujících jejich kompletní diskografii. To se nám zdálo podivné, neboť kdyby vydávali jednu desku ročně, některé krasavice by to prostě nemohly stihnout. „To je jinak“ bránil

se jejich ctitel „ti mladšové se střídají, jak odrůstají. Ale pořád jsou tam jen ti dva starší kluci, ti jsou hlavní.“ Mlha nesouhlasně zamružel: „Hlavní je spíš ten taťka, co je furt musí přidělovat...“

K ránu jsme se nejistě rozcházeli do ubikací. Strakapoud se chystal dodržet slib, který nám dal na Klondějku, takže jsem vyhledal nocleh u Mlhy, kde nehrozilo nebezpečí rušeného spánku. Od podzimu nocuji totiž většinou u Strakapouda, který se celkem bez okolků nastěhoval do garsonky kamaráda Pindy. Bývá tam značně veselo, neboť pověstný zlatý hřeb veškerým akcím Anči je zasazován právě zde. Velmi snadno se tu naučila přebývat početná skupina ochočených fanynek, které se cítí společností světoznámých umělců značně povzneseny. Tyto večírky mají pochopitelně vysokou společenskou úroveň, jak svého času kdosi z kolektivu zhodnotil: „Samozřejmě ve vší počestnosti“. Jazyky klevetníků ale dílem závistí, dílem nevědomostí roznášejí po Blatné bludy! Nedávno mě doslova šokovala Mirča, která se mi se vševědoucím výrazem svěřila, že by také s Datlem rádi zašli, ale ona má strach, aby na ní nevyšel někdo hnusnej. Při tom jediná hanebnost, která se tu kdy stala, bylo to, že Bárty ukradl jednou Strakapoudovi polštář!!!

Abych neodbočoval. Spát jsem tedy šel k Mlhům. To, že se zakladatel rodu vrátil po týdenní neomluvené absenci ožralý ve tři ráno nikoho celkem nevzrušovalo, takže o nás obyvatelé bytu projevíli jen minimální zájem. Až ráno při snídani se malinký strejda Mlžka přišel tatínkovi pochlubit s papírovým kelímkem. Jednalo se o jednoduchou skládačku z listu papíru, něco jako je vlaštovka. „Tatínku, koukni, co nás paní učitelka naučila! To je na to, kdyby jsme potřebovali v lese nabrat vodu!“ Mlha se zakabonil a přísně se na ubohé pachole obořil: „Co je to za blbost!!! Vy se budete v lese mejt, nebo co!?“

3

Dalších čtrnáct dní jsem měl o osudu svých spoluhráčů pouze kusé informace. Potěšila mě zpráva, že děvčata celkem bez problémů zazpívala, ale dělal jsem si starost o celkovou mixáž, které se ujali Datel se Strakapoudem. Mohlo to dopadnout všelijak, záleželo výhradně na jejich vkusu, co se zvukem nahrávky provedou.

Kulturní život Blatné zaznamenal díky absenci hlavních protagonistů útlum, což jsem jen uvítal, neboť jsem po prohýřeném týdnu potřeboval odpočinek. Útok však přišel tentokrát z nečekané strany. Alkoholické orgie propukly přímo na mém pracovišti a je třeba říct, že slévači mají také pro žízeň uděláno. Blížící se konec roku je pak dohnal k výkonům, nad kterými by kroutili hlavami i klienti Baru. Jednoho dne se například jistý pán připotácel do práce „rovnou z Admirála“. Samozřejmě, že od něj nikdo nečekal sebemenší pracovní úsilí, ale i tak byli vedoucí pracovníci znechuceni, když se celé dopoledne z jednoho záchodu ozýval teskný řev národních písní, přerušovaný chrápáním, jakož i mnohem prozaičtějšími zvuky. Pobouzení blba se postupně zúčastnil skoro celý vrcholový management, což kolem poledne vyústilo ve vyplnění formuláře s hodinovou výpovědí. Když se obyvatel hajzlíku trochu zmátořil a bylo mu oznámeno rozhodnutí JURRY, byl pobouřen. Nejvíc ho asi mrzelo, že nemůže uspořádat důstojnou rozlučku, a proto se ji rozhodl uskutečnit bez cavyků a ihned. Oběhl pár významných kolegů, vyplnil jejich zásoby a rozdal patřičné počty lahví na klíčové uzly slévárny. Výroba se během chvíle zastavila. Všude se chlastalo nevídaným tempem a mezi jednotlivými pracovišti pobíhal náš hrdina, udržujíc normativ zásob. Mezitím vedení povolalo do boje s diverzantem závodní stráž, kterážto představitelka ozbrojené moci při pokusu o jeho zatčení neobstála. Byl tedy vnesen rozhodující trumf a před slévárnu přijel hlídkový vůz Policie. Ta má ostatně s naší firmou ty nejlepší zkušenosti. Není to tak dávno, co je naléhavě volali k vyřešení jakési loupeže století a oni pak marně celou směnu pátrali. A to po někom, kdo by byl sto alespoň trochu srozumitelně povědět, o co vlastně jde. Policie byla i tentokrát zhnusena, neboť celý pracovní kolektiv byl pod opět obraz. Posléze byl ve spolupráci se závodní stráží a zlitými vedoucími pracovníky proveden zátaž, při kterém pachatel, teď už málem po čtyřech, úspěšně unikl. Po chvíli však přišla zpráva, že delikvent opustil oficiální trasou brány továrny. Okamžitě byl vydán pokyn nepochybně ho zpět. Všichni si oddychli, ale jen do té chvíle, kdy před slévárnou zastavila multikára a z písku na její korbě se vyhrabal náš opilec s objemným tlumokem chlastu. Než se kdokoli vzpamatoval, zmizel v jedněch vratech a honička mohla začít odznova. Tou dobou už morálka na dílně upadla pod úroveň, přijatelnou i na zábavě Ančabandu. V jeden okamžik vtrhl vedoucí, provázený dvěma policisty, do jedné zašívárny. „Tady určitě bude!“ holedbal se strážcům zákona. Jak se lidově říká „*byl tam*“. Ale ne hledaný. V služební boudě se souložilo! Že při tom zúčastněná dáma blbla, to už jen dokreslovalo poezii okamžiku. Škoda, že vedoucího nenapadlo populární: „Boha-jeho, oni mi tuná jebú!“ mohl to být slágr měsíce. Přesto byla jeho reakce hodnotná: „Tak tyhle sou taky vožralý, ale my hledáme jinýho!“ Pak se obrátil na mistra, který se shodou okolností potácel vůkol: „Proboha, vyřeš si to tu! Sou to tvoje lidi!“ Oslovený mistr, král diplomacie, nahlédl do dveří a zachránil situaci slovy: „Ano, tak tady je to v pořádku, tady se nechlastá...“ Takže zhruba v těchto podmínkách jsem si v prosinci odpočinul od Blatné.

V té době vzal situaci kolem vydání desky pevně do rukou kamarád František. Vymýtil náš bordelářský amatérismus a málem se mu podařil zázrak - stihnout náš vytoužený termín před vánoci. Datel se Strakapoudem konečně dokončili mixáž veledila a přivezli plod naší snahy do Blatné. Byli jsme výsledkem celkem mile překvapení a toužili jsme po okamžiku, kdy se o své blažené pocity budeme moci podělit s naším publikem. Zvítězil však zdravý rozum a my se dohodli, že než riskovat ukvapenou akci a zkazit vše nějakou nečekanou lapálií, bude lepší odsunout křest na druhou polovinu ledna. S tím odjel František za svým přítelem - majitelem studia Cox a zadal mu objednávku na výrobu cédéček a kazet. Pro nás starosti prakticky skončily.

Vše se točilo okolo přípravy Silvestra a na desku si během třeskutých alkoholických radovánek nikdo ani pořádně nevzpomněl. K plánovitosti našeho režimu v těchto svátečních dnech uvedu příhodu, která dokumentuje zhoubný vliv chlastu na umělce. Jednoho pošmourného dopoledne mě Strakapoud probudil s tím, že jdeme hrát na Rychtu. Jsme tam prý objednaní. Na Rychtě se už skutečně těžce pařilo a náš příchod byl provázen bouřlivým řevem. Popili jsme, poseděli, když tu se náhle zvedl chlápek s aktovkou a představil se jako krajský inspektor bezpečnosti práce. Okamžitě započal se školením. Strakapoud se tvářil neutrálně blbě a mě nezbylo, než běsnění bezpečnostního zhovadilce přetrpět. Posléze byl samozřejmě pozásluze

vypískán, ale první hodina školení byla strašná. Myslím, že většina pracovníků té firmy, která nás tak nezištně pohostila, by raději přece jen poslouchala Ančaband.

Když jsme konečně někdy okolo desátého ledna vystřízlivěli natolik, že jsme se byli schopni dohodnout, ve které kapele vlastně hrajeme, zjistili jsme, že s deskou cosi trochu zahaprovalo a proto bude vhodnější posunout datum křestu na poslední lednový víkend. Opět v zájmu toho, aby se nevynořila nějaká nečekaná blamáž, jsme souhlasili. Křest měl původně proběhnout logicky v blatenské sokolovně, ale po Silvestru a následném ptačím tanci Strakapoud versus Sokol jsme se radši odklídili do Chanovic, kde nás přijali s otevřenou náručí. Litovali jsme blatenské kamarády, že to budou mít daleko, ale situaci zachránil Strakapoud, který se ujal organizace kyvadlové autobusové dopravy a sliboval všem spolehlivý odvoz.

Jako den křestu byl určen poslední pátek v lednu. Všechna organizace bezvadně klapala. Až na jednu maličkost. Nikdo nevěděl, kdy budou desky a kazety. Nakonec je František přivezl až někdy ve čtvrtek večer. Vše bylo perfektní. Tisk obalu vyšel v pěkných barvách, potisk cédečka byl lepší než originál tácek, co jsem ukradl v hospodě v Komušíně... Až na dvě drobné maličkosti. Na obalu kazety chyběl kus obrázku a na cédečku nebyla nahraná Luna, píseň, která se povedla nejlíp. Seděli jsme v pátek ráno ve zkušebně Bumble Bee a hořekovali nad svým osudem. Navrhovaly se různé varianty, jak sdělit lidem, že Ančaband má bordel i v digitálním záznamu. Nakonec jsme usoudili, že od nás nikdo vlastně ani nic jiného nemohl čekat. Deska Anči a na první pokus? Tomu jsme nevěřili přece ani my...

Do Chanovic jsme se dopravili se značným předstihem a všichni dali za pravdu Mlhovi, který navrhl, že by bylo záhodno zůstat dnes střízliví. Že se mu při tom vznášel kolem huby lehký fernetový opar, to se mi jistě jen zdálo. Motali jsme se tedy po jevišti, zapojili a nazvučili si kytary a najednou nebylo co dělat. Chanovický výčep, známý svou útulností, lákal. Brzy jsme tam pod nejrůznějšími záminkami infiltrovali všichni. Dlužno poznamenat, že přece jen jsme své vášně drželi na uzdě, a proto nebyl náš stav nikterak kritický.

Nikoho zvlášť nepřekvapilo, že kyvadlová doprava selhala. Prostě prý nepřijela, ale já si dodnes myslím, že se kývala někde v úplně jiné části republiky. Znáám Strakapoudovu slabost pro Uherské Hradiště, ale tipovat se neodvažuji.

Na jevišti se mezitím představily předkapely a celkem příjemně vyhrávaly nadějně se plnícímu sálu. Když měl přijít náš okamžik, začaly v zákulisí maskérské práce. Rozhodli jsme se totiž prostý lid pobavit různými žertovnými převlečky. Někteří pánové se ještě navíc ohavně zmalovali po xichtech, takže obvyklý dojem obludária byl ještě silně umocněn. Naše pěnice měly taky pořádnou ránu. Kdyby Mirča ve svém úboru vylezla ve dvacátých letech na ulici, byla by na komisařství natotata. Evča zase silně připomínala Rumburaka, jak ukradnul šaty ze šňůry a Strakapoud ji kvůli tomu dodnes přezdívá „Lábus“. Náš blok byl nicméně odstartován a panoptikum začalo s kraválem.

Po prvních odehraných tónech bylo každému jasné, že Mlhovy smělé teorie o abstinenci křtu desky byly nereálné. Nejen, že jsme se individuálně upravili během samochlastia ve výčepu, ale tentokrát jsme byli navíc vystaveni rajským svodům nepřeborného množství různorodých lahviček v prostoru za jevištěm. Mlha, ač měl jít příkladem v první řadě, zaváněl silně švestkami. To jsem si dal do jasné souvislosti se zmizením lahve slivovice, kterou jsem měl vyhlídnutou já. V jednu chvíli, při pauze mezi písničkami, jsem se ho zeptal: „Mlho, to už můžu chlastat, hele, já chci taky!“ Mlha na mě šibalsky zamrkal a povídá: „Teď už je to stejně jedno.“ Nejdřív jsem byl potěšen, že schvaluje, abych se též osvěžil, ale pak jsem pochopil svůj omyl. Mlha zašátral pod oponkou (která s ním nemá nejlepší zkušenosti!), vytáhl odtud pohřešovanou flašku a v ní se plácala poslední kapka. Pak jí blaženě dorazil. Ale čisté svědomí neměl jistě nikdo. Situaci komplikoval do značné míry i sponzor Pavel, který vybíhal v nepravděpodobných intervalech ze zákulisí a naléval do nás různé druhy alkoholu, které dům dal.

Pak přišel okamžik nejslavnější. Na jeviště elegantně vkročil náš kamarád Josef, legenda blatenské harmoniky - muž, kterého jsme si vybrali za kmotra. A museli jsme se pochválit, že to byla šťastná volba. Pepa nezaváhal, zavrčel cosi o pochybné cti, které se mu dostalo a pobryndal cédečko šampánem ve snaze, aby na něj v láhvi co nejvíc zbylo. Přesně tak jsme si to představovali. Slavnostní chvíli jsem ještě doplnil upřímnými slovy: „Ty vole, zas máme na jevišti bordel jako dycky...“ Svůj mektanec přidali i ostatní členové kapely a celou scénu zakončil svým proslavem Pavel, který v tu chvíli vypadal spíš jako pochodující reklama na fernetu.

Vyzbrojeni slušnými zásobami šampáňa, pokračovali jsme ve vystoupení. To bylo nakonec završeno přednesem písně „FLAŠKY“, klenotu našeho repertoáru. Na poslední zkoušce jsme se dohodli, že každý bude při této nevšední příležitosti hrát na něco, na co neumí (lépe řečeno - na co obvykle nehraje). Pro představu konečné podoby experimentu byly tedy v netradičním obsazení přeřazeny dvě sloky tohoto skvostu, a poté bylo od dalšího nacvičování upuštěno, aby píseň neztratila punc undergroundu. Takže nyní se Ančaband na chanovickém jevišti přeskupil v superkapelu. Uvedu její obsazení, které jsem sestavil podle množství správně trefených tónů. 1. Mirča - kytara (znalost jednoho akordu) 2. Bárty - basa (držel podruhé v životě) 3. Evča - housle (osm let hudebky), teď ti, kteří už byli úplně mimo: 4,5. Mlha, Vokoun - zpěv, 6. Datel - bicí, 7 - Strakapoud (kytara, zpěv).

Šokovanému publiku jsme potom v klasickém obsazení předvedli ještě píseň „KAPACITA“, kde si zazpíval i Pavel, a pak už nic nebránilo tomu, abychom za celkem pochvalného mručení davu ukončili vystoupení. Hrát jsme měli ještě jednou, až na samém závěru akce, ale osud v podobě jakýchsi pro mě neznámých Pražáků rozhodl jinak. Svěžími vystoupeními totiž potěšila naplánovaná hudební tělesa muzikantů z Blatné, ale potom nastoupili hosté z hlavního města. Pozvali se s tím, že budou hrát pouze v případě, že jejich vystoupení bude vhodné, a že nenaruší produkci ostatních kapel. Asi je na tomto místě potřebné připomenout, že už řadu let není na tancovačce podstatné jak kdo umí hrát, ale jestli se mu povede obveselit lidové vrstvy. Řada skutečně rockových kapel to pochopila a na tancovačce se neztrapňuje, stejně tak, jako my nelezem do rokáče. Pokud existuje ideálně nevhodná zvuková kulisa pro rozjuchané tančící osazenstvo na Anče, pak to byla hudba těchto umělců.

Povzbuzení narvaným sálem, spustili svá nekonečná preludia, jejichž konečným efektem bylo totální vyprázdnění dvorany a odchod obecnosti k domovům. Je možné, že vliv na tuto skutečnost měl i fakt, že prakticky všechen chlast byl již spotřebován, a tak zde již opravdu nebylo možno vymyslet žádnou rozumnou činnost. Naše druhá série tak odpadla hned ze tří důvodů. Díky předvedení kompletních repertoárů hostů na nás nezbyl čas, lidi se stejně rozešli, ale hlavně nebylo čím se osvěžovat. Nadešel čas k ukončení akce a rannímu přesunu do Blatné.

4

Uplynulo pár týdnů. Cédéčka - mrzáčky nám po reklamaci znovu nahráli i s Lunou, samozřejmě jsme zažili pár náramných tahů v Baru a život Ančabandu se znovu dostával do ustálených kolejí.

Někdy koncem února jsem se s naším tajným obdivovatelem DJ Fandou a jeho kamarádem DJ Béd'ou domluvil, že rozhovor s Ančabandem na rádiu Faktor je přesně to, co na této populární stanici ještě neměli. A tak nám byl dá se říct ve vzájemné úctě vyčleněn termín, kdy se máme dostavit do Českých Budějovic k živému odvysílání našeho pořadu. Měl jsem od rána vyloženě slavnostní pocit, protože když se předvedete ožralý před třemi sty lidmi na zábavě, je to prdlažs proti tomu, když tentýž stav prezentujete stonásobku v rádiu. Po ránu mi zavolal zmíněný zainteresovaný DJ a opakovalo se totéž, co v listopadu - cosi nevyšlo, vše zrušte, nikam nejezděte, vše se odkládá o týden. Když jsem tuto informaci tlumočil do Blatné, ozval se v telefonu řev! Už si z nás zase dělají srandu. Nicméně týden uplynul a pak už vše klaplo. V den vysílání nám naše angažmá přítel Béd'a skutečně potvrdil a už nic nestálo v cestě rozšíření ostudy éterem. Radostně jsem volal tuto skutečnost kolem poledne Strakapoudovi do Baru. Démon již nebyl plně při smyslech a hýkal cosi o tom že ladí formu na večer. (Vysílání mělo začít v dvacet jedna hodin) Dohodli jsme, že s Datlem zjednájí v Baru Štajnera s autem a staví se pro mě doma. Vše se kupodivu uskutečnilo dle plánu, a tak jsme v odpoledních hodinách zamířili k Budějovicím. Když jsme opouštěli mou rodnou hroudu, tak Datel se Strakapoudem jako obvykle kritizovali úroveň mých spoluobčanů. Obyvatelstvo středního Pootaví se pro ně totiž neprávem stalo terčem posměchu. I když uznávám, že ten blbec, který tentokrát táhl za autem asi třicetkilometrovou rychlostí králíkárnou na kolečkách, působil poněkud bizarním dojmem.

Jak jsem již naznačil, řízení se ujal Štajner, a tak jsme zanedlouho bez problémů zaparkovali před rozhlasem. Ptáci již jevíli neklamné známky boje proti trémě. Zahájili ho v Baru a sedmička Becherovky vzala za své cestou. V nedalekém hostinci jsme se poslední nervozity zbavili nad několika Plzněmi a odebrali se do studia. Strakapoud ještě zaběhl do sousední budovy ČS. rozhlasu, kde vynadal nevinnému vrátnému, kterému tykal, nazýváje ho posměšně „Krokodýlem“. Ještě jsme si pro pořádek trochu zazmatkovali, ale nakonec jsme se šťastně ocitli v přijímací místnosti rádia Faktor. DJ Béd'a nás požádal, abysme na začátek našeho pořadu počkali asi hodinu ve zpravodajské kanceláři u jakéhosi konferenčního stolku. Strakapoud cosi zamumlal a svezl se na pohovku, kde okamžitě usnul. Datel neotálel, po očku na něj mrknul a spal taky. Jenom s tím rozdílem, že zatímco Strakapoud se uvelebil v pozici se zakloněnou hlavou, Datel měl palici někde mezi koleny. Štajner a já jsme si v klidu četli nějaké nesmysly a kolem pobíhali pracovníci stanice. Dokonce i pan řídící se přišel opileckým zátiším pokochat. Bohužel právě ve chvíli, kdy se Strakapoudovi ze spaní otevřela huba, čímž byla vizáž vydlabance korunována. Béd'a už nás ale hnal do vysílací kabiny. Následovalo ostré vysílání, z kterého si nikdo nic nepamatoval. Štajner byl sice střízlivý, ale odmítal nám cokoli prozradit, zatímco my měli totální okno. Až časem jsme ze svědeckých výpovědí posluchačů rekonstruovali podrobnosti o tom, co se vlastně se 104,3 FM dělo. Uvedu ukázky dialogů. Béd'a: „Proč ten divný název Ančaband?“ Datel: „Protože si nic jiného nezasloužíme.“ Béd'a: „Budete hrát nějaké důležité akce?“ Já: „No...v pátek Mařce narozeniny, v Baru...“ atd. Strakapoud, který za celou dobu pouze několikrát zahýkal cosi nesrozumitelného, se postaral o pěknou tečkou tím, že všem posluchačům zamával a mohli jsme se vydat k domovu.

Naše odysea s deskou se tak po půlroce završila pár metrů od místa, kde jsme na podzim začali. V něčem jsme se ale od té doby změnili. Myslím, že pobyt ve studiu musí poznamenat každého muzikanta. Leckdo zpychne v závratných výšinách rozkoše, způsobené nevídanou brilancí vlastnoručně produkováných tónů a jsou dokonce tací, kteří na to mají právo. Těch, kteří piští blahem při poslechu osobně zplozených paskvilů je však téměř sto procent. Proto není divu, že i my jsme byli s výsledkem své práce spokojeni. Ač si z demoralizace naší kapely dělám legraci často, je třeba s jistotou hrdoostí konstatovat, že kdesi v našich vůdčích osobnostech se našly netušené zdroje rozumného konstruktivního uvažování, a tak bylo možno nahrát desku v předpokládané kvalitě a předpokládané časové a tedy i finanční relaci. Jsme si vědomi kritik, které se na naši hlavu snesly ze strany laické i odborné veřejnosti. Naštěstí ale už nic nemůže změnit Svině, vypálené do drážek CD. Jsou takové, jak jsme si je udělali a přednostní právo na jejich hodnocení má především každý z nás. A to ještě až s odstupem několika let. Pokud se toho ovšem navzdory cirhóze dožijem...